

פרוטוקול מס' 104

מישיבת ועדת הכנסת
מיום א', כ"ח באייר תשל"א - 23.5.71, בשעה 15.00

נ כ ח ו :

חברי הוועדה:

י . ישעיהו - היו"ר
א . אנקוריין
ר . ארזי
מ . ביבי
י . בן-מאיר (רוזנברג)
מ . ברעם
י . נחושטן
מ . נסים
א . רזיאל-נאור
י . רפאל

מוזמנים:

ק . ארן - סגן מזכיר הכנסת
י . בנגל - קצין הכנסת
ז . שר - היועץ המשפטי של הוועדה
א . בר-זכאי - משרד המשפטים

מזכירת הוועדה: מ . ברפי

רשמה: נ . דינגלר

- א . סדר-היום: סדרי הדיון בהצעת סיעת דק"ח להביע אי-אמון לממשלה בדבר: "ההתגלות האכזרית של המשטרה על תושבי ירושלים בעקבות הפגנת הפנתרים השחורים משכונות העוני";
- ב . תקנות משכך הכנסת ורחבתו (היתרי כניסה), תשל"א-1971.
(סעיפים: 1 - 5)

1910

אני פותח את הישיבה.

היו"ר י. ישעיהו:

א. סדרי הדיון בהצעת סיעת רק"ח להביע אי-אמון לממשלה בדבר: "ההתנפלות האכזרית של המשטרה על תושבי ירושלים בעקבות הפגנת הפנתרים השחורים משכונת העוני"

עלינו לקבוע את סדרי הדיון בהצעת סיעת רק"ח להביע אי-אמון לממשלה, שחוגש מחר בכנסת, בדבר: "ההתנפלות האכזרית של המשטרה על תושבי ירושלים בעקבות הפגנת הפנתרים השחורים משכונת העוני".

אני מציע שתימסרנה הודעות סיעות במקום דיון

בתחום של 5 דקות.

הוחלט:

בהתאם לסעיף 56 לתקנון, תימסרנה הודעות סיעות במקום דיון בתחום של 5 דקות אחרי הצעת סיעת רק"ח להביע אי-אמון לממשלה בדבר: "ההתנפלות האכזרית של המשטרה על תושבי ירושלים בעקבות הפגנת הפנתרים השחורים משכונת העוני".

היו"ר י. ישעיהו:

ב. תקנות משכן הכנסת ורחבתו (היתרי כניסה), תשל"א - 1971

ז. שר:

סעיף 3(ב) של חוק משכן הכנסת ורחבתו, תשכ"ח - 1968 קובע: "אדם רשאי להיכנס לשטח במשכן הכנסת או ברחבה שהכניסה אליו נאסרה לפי סעיף קטן (א) אם יש בידו היתר שניתן מאת יושב-ראש הכנסת או מטעמו, ויושב-ראש הכנסת רשאי לתת היתרים מסוגים שונים, בין כלליים ובין מיוחדים.

בסוף הכנסת הששית הוחקנו תקנות, הנמצאות בעמודים 131-132 של תקנון הכנסת, לגבי הפגנות ותהלוכות, ושטחים מותרים בכניסה מחוץ לשער פולומבו. בכל המקומות דובר על היתר כניסה, אך אין שום הסדרים טכניים לגבי הפרטים שיש לבקש בבקשה להיתר ובעיות מיוחדות שמשמר הכנסת נתקל בהן במשך כל השנים.

(א) גובר הלהץ מצד אנשים המבקשים היתרים קבועים. המגמה היא שההיתרים הקבועים יינתנו לאנשים הזקוקים לכך, או שיש הצדק לכך, אבל בכל מקרה תידון הבקשה לגופה מבלי לקבוע מסגרת. זה מעורר קשיים. לפי מה שנמצא כאן נשארת האפשרות פתוחה לתת היתרים גם לאנשים אחרים. על קצין הכנסת ועוזרו לדעת מתי יכולים הם לתת היתרים, ומתי - לא.

(ב) בעיה שניה הקיימת היא שאנשים המקבלים היתרים קבועים אינם מחזירים אותם בסוף השנה. אני יכול לומר זאת אפילו מנסיוני - שכחתי להחזיר את ההיתר הקבוע בסוף השנה. היתרים אלה משמשים למטרות רבות אחרות ולכן מעוניינים בעלי ההיתרים להחזיק את ההיתרים אצלם. מבחינה עניינית הובה שרשיונות אלה יוחזרו בסוף השנה. בתקנות החדשות ישנה הוראה המחייבת זאת.

ההוראות עצמן פשוטות. מטרתן להסדיר את דרך קבלת ההיתרים ולקבוע את הפורטים שיש למסור. התקנות קובעות מסגרות מי רשאי לקבל היתר קבוע, ושחובה להחזיר את ההיתר כאשר פג תוקפו.

י. בנגל:

הבעיה העיקרית בה נתקלתי היא ריבוי הבקשות לתעודות קבועות. הגענו השנה ל-900 תעודות קבועות, פרט לתעודות הקבועות הניתנות לחברי-הכנסת ולעובדי הכנסת. אנו עובדים לפי הקריטריונים הרשומים בתקנות המוצעות לפניכם ולמעשה אנו מציעים אותם עתה.

י. בנגל:

ברור שמספר הרשיונות גדל. המספר גדל כתוצאה מהמלצות של מפלגות, חברי-הכנסת בודדים ומלחצים שישנם על יושב-ראש הכנסת וגם עלי. ישנה התרחבות מסוימת בנושא זה. צריך לצמצמה על-ידי קביעת קריטריונים לגבי מי שרשאים לבקש היתרים קבועים.

בעיה נוספת היא - תלונות המשטרה. אנשים וביים אינט מחזירים את תעודותיהם לכשפג תוקפן. יש אנשים שאינם ממשיכים למלא אותו תפקיד שמילאו בשנה הקודמת ואשר בזכות אותו תפקיד שמילאו קיבלו תעודה קבועה לכנסת. הם לא מחזירים את התעודות ומשתמשים בהן, לפי טענת המשטרה, בכניסה לשדה תעופה. השוטרים אינם מעיינים היטב בתעודה ונותנים לבעליהן להיכנס לשדה התעופה בחושבם שאלו הם חברי-הכנסת, הם רואים את המלה "הכנסת" וסמל המדינה ומרשים לנושאי התעודות להיכנס;

לכן הדרך היחידה והחוקית היא בדרך של התקנת תקנות אלו ואם אדם לא יבצען ולא יחזיר את התעודה לכשיפוג תוקפה - אפשר יהיה לפעול נגדו. רק בודדים מחזירים את התעודות שניתנו להם. האנשים שאינם מחזירים את התעודות אומרים בפירוש שהם מנצלים אותן לדברים אחרים.

אוכלוסיית הבית מונה 1,300 איש. אי-אפשר לתת רשות כניסה למספר רב יותר של אנשים, אשר עצם הימצאותם בבית תפריע לסדר.

י. רפאל: המזנון תמיד מלא ובקושי אפשר למצוא מקום לשבת.

י. בנגל: לגבי המזנון קיימות החלטות של ועדת הכנסת שנתנה רשות חברי-הכנסת להכניס עד 4 אורחים למזנון חברי-הכנסת. כן הורשו מזכירי הסייעות וכל הכתבים הפרלמנטריים לאכול במזנון חברי-הכנסת וכן גם הפקידים הבכירים של הכנסת מדרגה ט"ז ומעלה - זו קבוצת אנשים המונה למעלה מ-36 עובדים. זו הסיבה שחדר האוכל תמיד תפוש.

היו"ר י. ישעיהו: מה היה קורה לו בשער הכניסה היתה מצויה רשימה של כל הרשאים להיכנס לבנין הכנסת ובהצגת תעודת זהות היו נכנסים לכנסת?

י. שר: התעודות מחולקות לסוגים שונים, כי לא כל הנכנס לכנסת רשאי להימצא בכל חלקי הבנין. יש תעודות המאפשרות כניסה רק לחלקים מסויימים של הבנין. התעודה הנמצאת ברשותי מאפשרת לי להיכנס גם לאולם המליאה וגם למגרש החניה. יש אנשים הרשאים להיכנס למזנון חברי-הכנסת בלבד; ולעומת זאת יש אנשים הרשאים להיכנס לחדרי הוועדות ולמזנון הכללי.

י. בנגל: יש שלושה סוגי תעודות: (א) תעודה ארעית הניתנת לאדם הרוצה להיכנס לכנסת ושהוזמן על-ידי חבר-הכנסת או על-ידי ועדה. הוא מקבל תעודה חד פעמית המיועדת רק לאותו יום;

(ב) תעודה לעיתונאים ולכתבים פרלמנטריים להם יש תחומים מסויימים שמותר להם להימצא בהם: חדר האוכל הכללי, מקום מסויים ביציע הקהל ובחדריהם. הם אינם יכולים להיכנס לחדר ועדה בעת ישיבה ואף לא בעת שאין מתקיימת ישיבה. נכון הוא שבתחילה רצו למנוע מהט גישה לכל חלקי הבית, פרט למזנון הכללי ומקום מושבם ביציע ובחדריהם, אך העתונות נזעקה על כך והוחלט לאפשר להם זאת פרט לכניסה לחדרי הוועדות.

(ג) תעודות קבועות לאנשים שמותר להם להיות בכל מקום, לדוגמה: יועצים משפטיים, לרבות יציע המומחים שהכניסה אינה מותרת לכל אחד.

י. שר: לזכותם של הסדרנים ייאמר שהם אינם מסתפקים במלים: "יש לי תעודה", אלא מבקשים את התעודה ומעיינים בה היטב. כאשר אני עומד להיכנס לאולם המליאה אני נעצר על-ידי סדרנים חדשים המבקשים לראות את תעודתי.

על סמך מה יכול חבר-הכנסת להזמין אנשים ללא אישור?

י. נחושתי:

י. בנגל: זכותו של חבר-הכנסת להזמין אליו לכנסת אנשים, אבל האנשים הייבים לקבל אישור זה פעמי. ישנן ארבע החלטות של ועדת הכנסת בהן נקבעו נוהלי הסדר בבית. באחת החלטות נקבע שיותר לחבר-הכנסת להזמין עד ארבעה אורחים בימי ישיבות הכנסת ולהזמין גם לארוחה במזנון חברי-הכנסת. אפשר להזמין גם מספר רב יותר של אנשים לשם ריון. נכון הוא שכאשר מוגשת בקשה להכניס יותר אנשים אנו מרשים זאת. הבקשה היא לשם ארוחה בחדר האוכל, או לישיבה בחדר ועדה פנויה, או בחדר הטיעה, או בתאים בטרקלין המיועדים לאורחי חברי-הכנסת. אנו מתאמים זאת.

א. רוזאל-נאור: רצוני לדעת אם מבנה הרשימה של 900 האנשים המקבלים רשיון כניסה לכנסת, כדי שיהיה לנו מושג למי נוחנים רשיון כניסה ומי העילה לקבלת רשיון כניסה לכנסת. ידוע לי שבטיעתנו היו קשיים רבים כיוון שלא רצו לתת רשיון קבוע לכמה אנשים שביקשו עבורם רשיון כניסה קבוע לכנסת.

ז. שר: הפירוט נמצא בסעיף 5(ב) של התקנות.

י. בנגל: לגבי הטיעות קיימת תקנה 18(ב) של תקנון הכנסת האומרת: "עובדיה הקבועים של טיעה - שמספרם ייקבע בשים לב לגודל הטיעה ולא יעלה על חמישה - זכאים לכניסה חפשיה לבניין הכנסת ולמשרדה." אני מוציא מ-2 תעודות קבועות ועד 5 תעודות קבועות לגבי כל טיעה וטיעה; לגבי אנשים אחרים - לפי הקריטריון המופיע בתקנון וגם לפי בקשת הטיעות. כל הטיעות, ללא יוצא מן הכלל, קיבלו חוספת תעודות הן לאנשי המפלגות שלהם והן לאנשים בודדים נוספים.

ז. שר: בסעיף 5(ב) של התקנות, בפסקה (6) כתוב: "אנשי ציבור שבתוקף תפקידם עליהם להיפגש לעיתים מזומנות עם חברי-הכנסת", זה למעשה היה הקריטריון הקיים עד עתה. הבעיה היא - ישנם החוראה הזאת. לפי הבנתי ניתן לכלול במסגרת זו את כל אותם האנשים שיוכלו לגשת באופן קבוע לטיעה. 900 הרשיונות ניתנו לפי הקריטריונים המופיעים בסעיף 5(ב).

מ. נסים: לעיתון X יש 3-5 רשיונות כניסה קבועים, בשעה שבסעיף 5(ב) (3) כתוב: "ובמסגרת תפקידו הקבוע הוא אחראי למסירת ידיעות על פעולת הכנסת וועדותיה".

היו"ר י. ישעיהו: מתבקשת תשובה לשאלתה של חברת-הכנסת רוזאל-נאור. עליכם להשיב כמה עובדי מדינה קיבלו רשיונות קבועים לשם מילוי תפקידם, כמה עיתונאים, כמה עובדי טיעות הכנסת, כמה אנשי ציבור וכו'. אני מחאר לעצמי שבני משפחה מעטים של חברי-הכנסת קיבלו רשיון כניסה קבוע לכנסת.

י. בנגל: אני יכול למסור לחברי-הוועדה דו"ח מלא לגבי כל האנשים שקיבלו רשיונות כניסה לכנסת. אינני חושב שאנו יכולים להיכנס לפרטים לפני שנדע מה מספר האוכלוסיה הנוכפת שהבית יכול לשאת, כלומר נוסף לחברי-הכנסת ולעובדי הכנסת. בימים בהם יושבת הכנסת הבנין מלא ואין היכן לשחות כוס תה.

י. רפאל: קודם כל צריך לדעת אילו סוגי אנשים הכרחי שיהיו בבנין. אי-אפשר לקבוע שמכל"י משרדים לא יקבלו רשיון כניסה קבוע ואי-אפשר לאסור על המזכירים הפרטיים של השרים קבלת רשיון כניסה קבוע. קודם כל צריך לתת רשיונות קבועים לאנשים הקשורים באופן ישיר לעבודת המשרד והכנסת ובהתאם לכך נתאים את התקנות. אי-אפשר להתקין תקנות באויר, אחרת מגיעים לידי אבסורד.

אני מציע לעכב את המשך הדיון בתקנות עד אשר תהיה לפנינו רשימת כל האנשים שקיבלו רשיונות כניסה לכנסת, לפי סוגיהם.

היו"ר י. ישעיהו:

אני מבין שיש התנגדות להצעתו של חבר-הכנסת רפאל לעכב את הדיון בסעיפים עד אשר נקבל את שקיבלו רשיונות כניסה לכנסת. הרי בתקנון לא נקבע מספר מסויים של אנשים שמותר לו להיכנס לכנסת, אלא אם נקבע עתה שהמספר המכסימלי של אנשים המותרים בכניסה יהיה עד אלף איש, ונקבע את סוגי האנשים המותרים בכניסה.

אם כך נתחיל לדון בסעיפים הראשונים ונעכב

רק את סעיף 5.

סעיף 1:

לשם מה נחוצות המלים: "או למי שנתמנה לכך על-

ידו"?

הכוונה היא למר קומר העוזר לי.

י. בנגל:

מי חותם על התעודה?

היו"ר י. ישעיהו:

או אני, או מר קומר. מר קומר חותם לפעמים בשמי.

י. בנגל:

אני מציע למחוק בינתיים את המלים: "או למי שנתמנה לכך על-ידו". בהמשך ניתן לכך חשובה.

א. אנקוריון:

הוחלט: למחוק את המלים: "או למי שנתמנה לכך על-ידו".

(המשך הדיון בסעיף 1 - בעמ' 6 של הפרוטוקול)

סעיף 2:

כיצד מוגשת הבקשה?

היו"ר י. ישעיהו:

על גבי טופס.

י. בנגל:

האם מי שבא לבקר ביקור חד פעמי בכנסת ממלא טופס?

היו"ר י. ישעיהו:

לא. ממלאים טופס רק אנשים הצריכים לקבל תעודה קבועה.

י. בנגל:

בשני המקרים מבקשים את כל הפרטים הללו. לא כתוב שהבקשה תוגש בכתב, כתוב שבבקשה יפורטו... אם אני מביא אורח לכנסת, הוא נשאל לשמו, למספר תעודת הזהות שלו או דרכונו, כתובתו, מטרת ביקורו והאזורים בהם הוא רוצה לבקר. אלה הם הפרטים שחייבים למסור. חייבים למסור פרטים אלה בכתב.

ז. שר:

מי הם האנשים, שאינם תושבי ישראל, והמבקשים היתר כניסה לכנסת?

ר. ארזי:

תעודות קבועות מקבלים עיתונאים זרים המייצגים עיתוני חוץ, וגם אנשי טלוויזיה ואמצעי תקשורת. לשכת העתונות מודיעה על התקופה בה ישהה אותו אדם בכנסת, והתעודה מוחאמת לתקופה בה ישהה בכנסת.

י. בנגל:

נוסח הסעיף צריך להבהיר אם הכוונה היא לביקור חד פעמי או לביקור קבע, כי סעיף 5 (א) אומר: "בבקשה להיתר לפי תקנה 1, רשאי כל מי שנקוב להלן, לבקש כי ההיתר יהיה לתקופה שנקבעה, ואשר לא תעלה על שנה אחת, אם המבקש חייב לבקר בתדירות בבנין לצורך מילוי תפקיד".

מ. נסים:

בסעיף 1 כתוב "יגיש בקשתו" ובסעיף 2 כתוב: "יפורטו" - משתמע מכך שהכוונה היא להגיש בקשה

היו"ר י. ישעיהו:

בכתב.

מ. נסים: אינני חושב שדרוש למזכירות הכנסת שכל בקשה תהיה בכתב, אבל ראוי להבהיר מהי הכוונה, כי כפי שהעיר יושב-ראש הוועדה משתמע מהמלה: "יפורטו", שהכוונה היא להגיש בקשה בכתב.

קודם כל עלינו להחליט מה אנו רוצים.

היו"ר י. ישעיהו: אני הייתי כותב את סעיפים 1 ו-2 כסעיף אחד - בקשת היתר חד פעמי, ואז הנוסח יהיה כזה שהמבקש היתר להיכנס לשטח בתוך משכן הכנסת. יפורטו שמו ומענו של המבקש. וכו'.

ז. שר: יש לי הצעה חילופית שתענה על הבעיות שהתעוררו, והוא: להוסיף לסעיף 2 סעיף קטן (ב) בו ייאמר: "המבקש היתר חד פעמי ימסור את הפרטים האמורים בעל-פה, והמבקש היתר לפי סעיף 5(א) יגיש את הבקשה בכתב."

הוחלט: האמור בסעיף 2 יהיה 2. (א), ואחריו יבוא:

"(ב) המבקש היתר חד פעמי ימסור את הפרטים האמורים בעל-פה, והמבקש היתר לפי סעיף 5(א) יגיש את הבקשה בכתב."

י. נחושטין: אני מבקש להעיר הערה לגבי סעיף 1.

סעיף 1:

בסעיף 1 כתוב: "יגיש בקשתו לקצין הכנסת", לא כתוב שקצין הכנסת יתן את ההיתר. קצין הכנסת אינו מוסמך בשום חוק אחר לתת היתר. מי שמוסמך לתת היתר הוא יושב-ראש הכנסת, או מי שיושב-ראש הכנסת יאציל לו מסמכותו.

ז. שר: בסעיף 3(ב) של חוק משכן הכנסת ורחבתו, תשכ"ח-1968 כתוב: "אדם רשאי להיכנס לשטח במשכן הכנסת או ברחבה שהכניסה אליו נאסרה לפי סעיף קטן (א) אם יש בידו היתר שניתן מאת יושב-ראש הכנסת או מטעמו, ויושב-ראש הכנסת רשאי לתת היתרים מסוגים שונים, בין כלליים ובין מיוחדים."

י. נחושטין: מה זה "מטעמו"?

ז. שר: מי שיושב-ראש הכנסת ימנה מזמן לזמן.

היות וההיתר מוצא מטעם יושב-ראש הכנסת, אינך צריך לקבוע כיצד מוציאים את ההיתר, כי זאת קובע החוק. אינני נכנס לבעיה מי מוסמך לסרב, כי רק יושב-ראש הכנסת מוסמך לסרב.

י. נחושטין: הוחלט למחוק את המלים "או למי שנתמנה על ידו", אם כך גם הבקשה לכניסה בשער פולומבו צריכה להיות מוגשת לקצין הכנסת.

אני מציע לכתוב: "לקצין הכנסת, או למי שיושב-ראש הכנסת יקבע".

היו"ר י. ישעיהו: הצעה כזו לא יכולה להחקבל, כי אז אתה יוצר סטטוס כפול.

א. אנקוריון: אני מציע שבכל הסעיפים ייאמר שהבקשה תוגש לקצין הכנסת, ובאחד הסעיפים נכתוב, שעל ההיתר יחתום קצין הכנסת או מישהו אחר שהוסמך על-ידי יושב-ראש הכנסת.

היו"ר י. ישעיהו: לגבי היתר קבע יש להגיש את הבקשה לקצין הכנסת עצמו; היתר חד פעמי יינתן על-ידי הפקיד בחתימתו של קצין הכנסת.

ר. ארזי: בתקנון כתוב במפורש שאדם רשאי להיכנס לשטח במשכן הכנסת אם יש בידו היתר שניתן מאת יושב-ראש הכנסת או מטעמו. איננו יכולים לכתוב בתקנות דבר אחר אם איננו מתכוונים לשנות את סעיף 3(ב) של חוק משכן הכנסת ורחבתו.

"מטעמו" פירושו שיושב-ראש הכנסת מאציל מסמכותו לקצין הכנסת. אנו חייבים לכתוב בתקנות: "יושב-ראש הכנסת או מטעמו" ומטעמו פירושו קצין הכנסת. אינך יכול לקבוע בתקנות דבר שאינו זהה עם מה שכתוב בחוק.

צריך להיות סעיף בו ייאמר שיושב-ראש הכנסת, בהתאם לסעיף 3 של חוק משכן הכנסת ורחבתו, מתקין תקנות אלה.

היו"ר י. ישעיהו: זו הפתיחה של התקנות. בפתיחה כתוב: "בתוקף סמכותי לפי הסעיפים 3(ב) ו-31 לחוק משכן הכנסת ורחבתו, תשכ"ח-1968, ובאישור ועדת הכנסת, אני מתקין תקנות אלה:" כך שמיותר למחוק את המלים שמחקנו קודם. עלינו להשאיר את הנוסח: "או למי שנחמנה לכך על-ידו".

י. רפאל: אינני סבור כך. יש עשרות חוקים בהם ניתנות סמכויות לשר, ואין הכוונה שהשר יבצען, אלא שיאציל מסמכותו לאדם אחר.

היו"ר י. ישעיהו: יש סמכויות שהשר אינו יכול להאציל למישהו אחר.

מ. נסים: סעיף 1 אינו אוצל סמכויות ואינו בא להאציל סמכויות. סעיף 3(ב) של חוק משכן הכנסת ורחבתו במקומו עומד. מה שנאמר בתקנות הוא לא מי שמתיר להוציא תעודה, אלא מי מגיש בקשה. מותר למסור זאת לקצין הכנסת או למי שנחמנה על-ידי קצין הכנסת, אך צריך להוסיף סעיף לתקנות הללו, או בסוף או בהתחלה, בו ייאמר: יושב-ראש הכנסת מאציל בזה את סמכותו לענין מתן תעודות ולא לענין הגשת בקשה; הוצאת רשיון חד פעמי תהיה נתונה בידי כל סדרן.

י. בנגל: או מטעמו.

מ. נסים: לא, כי אז צריך למצוא פתרון בחוק.

היו"ר י. ישעיהו: צריך להוסיף סעיף בו ייאמר: "היתר יינתן מטעם יושב-ראש הכנסת על-ידי קצין הכנסת", ואחר-כך יבוא סעיף 1.

א. אנקוריין: אני מקבל את הנוסח המוצע על-ידי יושב-ראש הוועדה.

היו"ר י. ישעיהו: אם כך הנוסח שהצעתי יהיה סעיף 1 וסעיף 1 יהיה סעיף 2, וכו'.

הוחלט: לפני סעיף 1 יבוא: "היתר יינתן מטעם יושב-ראש הכנסת על-ידי קצין הכנסת". מספרי הסעיפים ישונו בהתאם.

היו"ר י. ישעיהו:

סעיף 3:

הנדרש מקבוצת מבקרים שונה מהנדרש ממבקרי בודד:

א. אנקוריין:

כאשר בא אני לכנסת בימי א' בשבוע אני רואה זרם עצום של מבקרים המורשה להימצא במקומות מוגבלים ומשתמש בנוחיות; נראה לי שאמצעי הבטחון אינם מספיקים. מי יכול למנוע כניסת אדם מטוכן בתוך כל ההמון הזה לכנסת, אשר ישאיר חבילה לא טוב בשירותים? נדמה לי שהשמירה אינה מספקת.

היו"ר י. ישעיהו: אינך מתכוון שניתן לזה ביטוי בתקנות. אין ספק שטמונות סכנות גביקורי ההמונים, אבל בימי ישיבות הכנסת מקפידים שתיכנסנה רק קבוצות מבודדות. בימים שאין הכנסת יושבת נכנסות קבוצות גדולות של מבקרים אשר יש ביניהן גם ערבים.

ר. ארזי: בסיפה של סעיף 3 כתוב: "וכן מספר המבקרים". אני מציע שיהיה כתוב "וכן שמות המבקרים". רשימת שמות המבקרים צריכה להימסר. אני מציע הצעה זו גם בעקבות הערתו של חבר-הכנסת אנקוריון.

י. בנגל: בימי א' ו-ה' מגיע מספר המבקרים לאלפים. הגענו ביום אחד ל-15 אלף מבקרים, ובימים אחרים בין 8 אלפים ל-10 אלפים מבקרים ביום. לגבי אותם אנשים הבדיקה היחידה היא הזדהות של כל אחד, ובמקרה שישנם אנשים חשודים מחפשים גם בבגדיהם. אנשים הנחשבים בחזקת חשודים הם, לדוגמה: ערבים, אנשים המתנהגים בצורה עצבנית וכו'. ישנו שומר העומד בשער וזהו תפקידו.

בימי ישיבות הכנסת, כאשר באה קבוצת תלמידים לקבל הרצאה מחבר-הכנסת, או לערוך סיור, או מקבלים ממדריך הקבוצה רשימה שמית של האנשים, או מזהים אותם לפי הרשימה ונותנים להם להיכנס.

ר. ארזי: נניח שיבואו אלי 8 איש, עלי להודיע מי האנשים שיבואו ולא להסתפק בכך שאומר שיבואו אלי 8 איש.

י. בנגל: כך אנו נוהגים. אנו מזהים את האנשים שהוזמנו על-ידי חבר-הכנסת ונותנים להם אישור כניסה.

ר. ארזי: כל עוד לא קרה אסון איננו רגישים לכך, אך אם יקרה משהו נחשוב כמה משגים עשינו. בימים שהכנסת יושבת נכנסות לכנסת קבוצות מאורגנות, יש חשש שאל הקבוצה יצטרף אדם שאינו שייך לה.

היו"ר י. ישעיהו: מה יוסיף לנו מבחינה זו אם נכתוב: "רשימת שמות האנשים"?

א. אנקוריון: שמות האנשים יהיו בידינו. אנו חוששים שבתוך הקבוצה יסתנן אדם שאינו שייך לקבוצה. השומר יספור את אנשי הקבוצה ואם יתברר לו שנכנסו 21 איש במקום 20 איש תהיה אפשרות לעקוב ולחפש אחר המסתנן, ואם לא תהיה בידינו הרשימה לא תהיה כל אחיזה.

יש לרשום מספר המבקרים, שמותיהם, מספר תעודות הזהות שלהם, או מספר הדרכונים. עלינו לשמור על משכך הכנסת.

י. רפאל: אני מציע להפריד בתקנון בין ענייני הבטחון לבין ענייני הבטיחות. כל הדברים שאנו רוצים לקבוע פה הם לשעת חירום. עד לבוא שעת חירום אין צורך לנקוט בצעדים חמורים אלה. מה שאנו קובעים בתקנות אנו קובעים לתמיד. הבה גמליץ המלצות לקצין הכנסת, אך לא במסגרת התקנות הללו.

ההצעה, כפי שהיא מסתמנת מדברי החברים, היא: שבמוף סעיף 3 ייכתב: "רשימת שמות המבקרים אשר תכלול מספר תעודות הזהות, או מספר הדרכונים".

מ. ביבי: ואם המבקרים הם תלמידי בית-הספר? אם אינך יכול למלא אחר ההוראה אל תקבע אותה.

היו"ר י. ישעיהו: יש משהו בהצעה שייכתב: "יפורט שמות המבקרים, כתובותיהם, מספר תעודות הזהות שלהם, או מספר הדרכונים שלהם." פרטים אלה צריכים להיות. לגבי תלמידי בתי-הספר תימסר רק רשימה שמית עם כתובות התלמידים.

הסעיף ינוסח ברוח זו.

הוחלט:

בסיפה של סעיף 3 כגופו: "וכן מספר המבקרים"
 יבוא: "וכן שמות המבקרים, מספר תעודות הזנות
 שלהם, או מספר הדרכונים שלהם."

סעיף 4:

על אילו פרטים נוספים מדובר?

ר. ארזי:

למשל: עיטוק.

א. בר-זכאי:

מה זה מעניין אם הוא פועל או פקיד בכיר?

ר. ארזי:

יש לנו, לדוגמה, בעיות עם אנשים שאינם
 שפויים בדעתם והם מתדפקים על דלתות הכנסת

י. בנגל:

ומבקשים רשות כניסה.

כתוב "לדעתו". בדרך-כלל אותו אדם לא יקבל
 היתר כניסה, אלא אם הוא יטען שחבר-הכנסת

א. אנקוריון:

מסויים הזמין אותו.

ואז מתקשרים אל חבר-הכנסת ומוודאים אם הזמין
 את האנשים המבקשים היתר כניסה.

מ. נסים:

מדוע לא תאפשרו דרישת פרטים נוספים?

י. בנגל:

אולי נתיר זאת במקרים מיוחדים.

מ. נסים:

כיוון שהוספנו פרטים נוספים לסעיף 3, אין
 צורך בדרישת פרטים נוספים בסעיף 4, כי זוהי
 כניסה לתחומו הפרטי של האדם. מוטב שנשאיר את סעיף 3 לא מלא, כדי
 שבסעיף 4 תהיה אפשרות לבדוק יותר אנשים המעוררים רושם שהם טעוני
 בדיקה.

א. רוזאל-נאור:

מוטב שהסמכות לדרוש פרטים נוספים לא תחטר
 ובשעת הדחק ישתמשו בה.

היו"ר י. ישעיהו:

לפעמים חבר-הכנסת אינו יודע מי אותו אדם
 הרוצה לפגוש אותו, אך הוא מזמין אותו אליו.

מ. ביבי:

כי לא נעים לו לסרב.

אינני יכולה לדעת אם האנשים הרוצים לראות
 אותי שפויים בדעתם.

א. רוזאל-נאור:

יש לנו רשימה של 150 איש שאינם שפויים בדעתם
 המתדפקים על שערי הכנסת. אנו מכירים אותם.

י. בנגל:

מדי פעם נתקלים אנו בבעיות כאלה גם עם חייירים. זה מה שקרה לחברת-
 הכנסת רוזאל-נאור, שבאה תיירת מארצות-הברית המגישה כבר בקשה פלילית
 על-כך שאינני נותן לה להיכנס.

יש בידי הוראה שכאשר חבר-הכנסת מבקש שאדם
 מסויים ייכנס לכנסת, חייבים לתת לו להיכנס. מאות מתדפקים במשך שנה
 על שערי הכנסת, אך בודדים נכנסים.

לאשר הסעיף כפי שהוא.

הוחלט:

היו"ר י. ישעיהו:

סעיף 5:

ישנה בסעיף 5 נקודה אחת, שחובאה בזמנו לדיון

לפני ועדת הכנסת, אם אנשי הטלוויזיה יכולים להיכנס לכנסת בכל עת
 ולצלם בכל עת, או לא. נדמה לי שמקובלת הדעה שיש צורך ברשיון מיוחד
 לכך מיושב-ראש הכנסת.

היו"ר י. ישעיהו:

בתקנות אלה נתונה האפשרות לתת לסלוויזיה הישראלית היתר קבע לצילום. מה איכפת לי אם יצלמו את חדר האוכל בו אוכל איש פני רעהו, או את המליאה ריקה. יש ימים שיש נוכחות גדולה באולם המליאה וכאשר משודרת התכנית בסלוויזיה נראה אולם המליאה ריק. לא זו הבעיה, זוהי בעיה נפרדת. ישנה בעיה שאנשי הטלוויזיה בוחרים לעצמם מאורעות מסויימים שהם מעוניינים בהם והם מבקשים היתר לצלם.

ר. ארזי:

את התלונה הזאת צריך להפנות לוועדה ולא לסלוויזיה. לפני שנה וחצי הובא לדיון בוועדה ענין הטלוויזיה בכנסת ואנו לא סיימנו את הדיון בנושא זה; כך שאל נבוא בטענות לסלוויזיה, אלא לעצמנו. אני אומר דברים אלה, כי טבור אני שאין הרשות לסלוויזיה לצלם צריכה להיות בסעיף אחר, כי אין זו שאלה של כניסה בלבד. לאיש הטלוויזיה יש גם תעודת עיתונאי. השאלה היא לגבי הופעת הטלוויזיה למטרות צילום, וזאת לדעתי צריך להוציא מסעיף זה ולחשוב על איזו הגדרה מיוחדת שיכולה להיות לגבי אנשי טלוויזיה מחוץ-לארץ החייבים באישור מיושב-ראש הכנסת כדי לצלם במליאת הכנסת.

היה לנו חומר בענין זה, יש לנו נסיון של כמעט שנתיים עם הטלוויזיה בכנסת ואפשר לדון בנושא זה ולבחון את השאלה. מותר לאנשי הטלוויזיה לצלם, איש לא אומר להם לשאול את יושב-ראש הכנסת מתי כן ומתי לא לבוא.

היו"ר י. ישעיהו:

קיימנו דיון בענין הטלוויזיה והפסקנו אותו. לא החלטנו כל החלטה ואין זה במקרה, כי עד עתה מקובל שהטלוויזיה אינה יכולה לצלם באולם המליאה בלי אישור יושב-ראש הכנסת. בכל מקרה עליהם לבקש אישור. לא במקרה דחינו את ההחלטה, כי עצם קבלת החלטה שלילית מחייבת שיקול דעת ויש לה משמעות ציבורית העלולה לעורר סערה בציבור. זהו ענין עקרוני. צריך לקבל רשות מיוחדת לצילום או לאי צילום. יש להתקין חקנה שלא יצלם אדם בלי רשות מיוחדת מיושב-ראש הכנסת, או ממי שהוסמך לכך על ידיו.

י. בנגל:

למעשה אנו נוהגים כך. ההיתר שיש לאנשי הטלוויזיה הוא רק היתר כניסה, אך לא עם המצלמה. כדי להיכנס עם המצלמה יש לבקש רשות מיוחדת מיושב-ראש הכנסת. במקרים רבים אנו עונים בשלילה לבקשה להכניס מצלמה לכנסת. נכון הוא שבדרך-כלל באים אנשי הטלוויזיה לישיבות שיש בהן ענין ציבורי. ההוראה שלי היא שלא יצלמו אולם ריק. הטענה שלי היא לגבי העורך המחליט לשדר את התמונה של האולם הריק. יכול להיות שצלם מסויים רצה לעשות את דמותה של הכנסת ולכן צילם את הכנסת דוקא כשהאולם כמעט ריק. התשובה של העורך לכך שכן שודרה תמונה של האולם הריק היא שלא היה להם זמן לבדוק את הסרט שהגיע, כי הוא הגיע ברגע האחרון והם לא הצליחו לערוכו. ישנה התחייבות של ה"ה אלמוג ורונון, גם בעל-פה וגם בכתב, שהם לא יעשו זאת.

כל כניסה של הטלוויזיה מבוקרת ומקבלת אישור מיוחד; אותו הדבר לגבי טלוויזיות זרות. יש מקרים שאיננו מתירים צילום.

היו"ר י. ישעיהו:

לדעתי, צריך שייכתב באופן הוקי שאדם לא יכניס מצלמה ולא יצלם, ואז מרחיבים את הסמכויות לגבי חיריים. יש להוסיף סעיף נוסף לסעיף זה.

י. בן-מאיר:

דעתי קצת שונה, כפי שפחות או יותר דעתם של רוב האנשים. השאלה של הטלוויזיה בכנסת היא שאלה עקרונית שיש לה פנים לכאן ולכאן. הדרך בה הולכים עתה שיושב-ראש הכנסת שוקל מדי פעם את הבקשה לגופה זו דרך הפותחת פתח לכל מיני דברים בלתי רצויים. ברור שיכול להיות מצב שיושב-ראש הכנסת, או מי שהוסמך על ידיו, יחליטו פעם לתת אישור ופעם לא לתת אישור, ויכול להיות שנושא הנחשב לנושא ציבורי על-ידי אנשי הטלוויזיה, אינו נחשב לנושא ציבורי על-ידי יושב-ראש הכנסת, או ההיפך.

אני תומך בדעה של ישיבות הכנסת פתוחות לפני הטלוויזיה. לדעתי עדיפה החלטה חיובית, כי הכנסת מעניינת את

י. בן-מאיר:

הציבור. בעיית העיוות קיימת תמיד ולא רק בצילום של מליאת הכנסת. הטלויזיה יכולה לדרווח על דברי סיעה אחת קטנה בכנסת ולהתעלם מסיעויות גדולות ממנה. אי-אפשר להתגבר על העיוות. האולם הריק זהו עיוות קטן. הטלויזיה אינה רק גורם פרטי במדינה, ממונה עליה רשות ממלכתית. העיוות הוא במסירת החדשות ולא רק בצילום.

אני מציע לפתוח את המליאה לצילום הטלויזיה. בבעיית הדירווח והעיוות יש לטפל במישור אחר ולא להשאיר את המצב כפי שהוא, כי הוא פותח פתח לדברים בלתי רצויים.

ר. ארזי:
אני סבור שיש לקיים דיון בנושא זה. כל עוד לא קיימנו דיון אני מציע שנצלם בתקנות את המצב הקיים.

הישיבה ננעלה בשעה 16.30